

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 8Co/384/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5712214745
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 06. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Táňa Rapčanová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2014:5712214745.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Táne Rapčanovej a sudcov JUDr. Františka Potockého a JUDr. Jozefa Turzu, v právnej veci žalobcu: POHOTOVOSTĚ, s. r. o., so sídlom Bratislava, ul. Pribinova č. 25, IČO: 35 807 598, zastúpený splnomocneným zástupcom Fridrich Paľko, s. r. o., so sídlom Bratislava, ul. Grösslingova č. 4, IČO: 36 864 421, proti žalovanému: Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti SR, so sídlom Bratislava, Župné námestie č. 13, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Martin č. k 10C/246/2012-189 zo dňa 26. februára 2014, takto

rozhodol:

rozsudok okresného súdu potvrdzuje.

Žalovanému náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

Okresný súd Martin rozsudkom č. k. 10C/246/2012-189 zo dňa 26. 02. 2014, žalobu žalobcu v celom rozsahu zamietol. Žalovanej proti žalobcovi náhradu trov konania nepriznal.

Konštatoval, že žalobou podanou na súde dňa 27. 09. 2012 sa žalobca proti žalovanému domáhal zaplataenia náhrady majetkovej škody vo výške 175 eur a sumy 110,64 eur z titulu nemajetkovej ujmy ako aj náhrady trov konania. Žalobu odôvodnil tou skutočnosťou, že je slovenskou právnickou osobou, ktorá vykonáva na základe registrácie podnikateľskú činnosť v prevažujúcej miere v oblasti poskytovania krátkodobých úverov. Žalobca v súlade s pravidlami riadneho hospodárenia ako oprávnený subjekt, veriteľ zo zmluvy o úvere v žalobe uvedeného čísla navrhol písomným podaním, spísaným procedurálnym postupom podľa § 38 a nasledujúcich zák. NR SR č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti /Exekučný poriadok/ a o zmene a doplnení ďalších zákonov (ďalej len „Exekučný poriadok“) súdnemu exekútorovi vykonať exekúciu, a to z dôvodu nerešpektovania zmluvných dojednaní a zákonných ustanovení zo strany dlžníka. Exekúciu žalobca navrhoval vykonať pre svoju pohľadávku, ktorá mu vznikla neplnením záväzku, vyplývajúceho zo zmluvy o úvere čísla v žalobe uvedeného dlžníkom (povinným) D. B., nar. XX. XX. XXXX. Po prijatí návrhu na vykonanie exekúcie súdny exekútor prideliť registráciou exekučnej veci č. EX 14275/2011. Súdny exekútor podľa § 44 ods.1 Exekučného poriadku predložil návrh na vykonanie exekúcie exekučnému súdu Okresnému súdu Martin, ktorý exekútora poveril vykonaním exekúcie a udelil mu poverenie pod registrovým číslom v žalobe uvedeným. Žalobca pre obavy a právny a faktický osud pohľadávky nútenej vymáhanej súdnym exekútorom, ktorému bolo naposledy udelené poverenie na vykonanie exekúcie spísal a podal postupom podľa § 44 ods. 8 Exekučného poriadku exekučnému súdu návrh na zmenu exekútora. Exekučný súd však napriek tomu, že vec s ním prejednávaná nevykazovala prvky nadmernej právnej zložitosti a nevyžadovala si takú spoluprácu s účastníkmi konania, ktorá by mohla mať svojou komplexnosťou podstatný vplyv na čas potrebný k posúdeniu návrhu a rozhodnutiu, nerozhodol o návrhu na zmenu

súdneho exekútora v zákonom stanovenom čase. Opísaný postup exekučného súdu bol nesprávny, bol v rozpore s ust. 44 ods. 7 Exekučného poriadku platného od 01. 09. 2005, z ktorého vyplývalo, že súd o zmene exekútora do 30 dní od doručenia návrhu oprávneného na zmenu exekútora. Ako ust. § 44 ods. 8 Exekučného poriadku platného od 01. 12. 2006 z ktorého opäť vyplýva, že súd o zmene exekútora rozhodne do 30 dní od doručenia oprávneného na zmenu exekútora.

Súd žalobu žalobcu na pojednávaní dňa 26. 02. 2014 prejednal, pričom v rámci dokazovania sa oboznámil s celým spisovým materiálom, ako aj s úradným záznamom zo dňa 31. 01. 2014 a s úradným záznamom z 05. 10. 2013 (správne malo byť 2012 - poznámka odvolacieho súdu). Konštatoval, že žalobca nepripojil do spisu žiadny listinný ani iný dôkaz preukazujúci, že by sa ním uvádzané exekučné konanie na Okresnom súde Martin viedlo, neurobil tak ani na výzvu súdu z 09. 10. 2012. Žalobca na výzvu súdu zo dňa 09. 10. 2012 po tom čo zistil, že exekučné konanie žalobcom uvedené v žalobe proti definovanému povinnému pod EX 14275/2011 sa na Okresnom súde Martin nevedlo, nepripojil návrh na vykonanie exekúcie a neoznámil meno príslušného exekútora, ktorému takýto návrh doručil, napriek tomu, že ho súd poučil, že podľa podrobnej lustrácie sa exekučné konanie na Okresnom súde Martin, ktoré žalobca v žalobe uviedol, nevedlo.

Následne nárok žalobcu na náhradu škody posudzoval podľa ust. zákona 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z. z.“) v znení účinnom ku dňu vzniku škody, teda v znení účinnom pred 01. 01. 2013.

Následne citoval ust. § 3 ods. 1 písm. a/, d/, § 4 ods. 1 písm. a/ v znení účinnom po 01. 01. 2013, § 5 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. účinného do 31. 12. 2012, § 6 ods. 1, 2, § 9 ods. 1, 2, § 15 ods. 1, § 16 ods. 1, § 17 ods. 1, 2, 3, 5 v znení účinnom do 31. 12. 2012, § 19 ods. 1, 3 v znení účinnom do 31. 12. 2013. Ďalej súd uviedol, že dôslednou lustráciou v exekučných konaniach, ktoré mali byť vedené proti povinnému uvedenému v žalobe zistil, že takéto konanie na Okresnom súde Martin nikdy neprebiehalo. Vzhľadom na túto skutočnosť súd nemal preukázané konanie Okresného súdu Martin, ktoré bolo žalobcom v žalobe vyčítané a teda nemal preukázané ani prietahy, ktoré v takomto konaní sa nikdy na Okresnom súde nevedlo mali byť. Za takýchto okolností považoval za nutné žalobu žalobcu posúdiť ako nedôvodnú, nakoľko skutok v dôsledku ktorého mala vzniknúť žalobcovi škoda a nemajetková ujma sa na Okresnom súde Martin nikdy nestal. Preto žalobu ako nedôvodnú súd zamietol.

O trovách konania súd rozhodol podľa ust. § 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O. s. p.“). Žalovaný bol v konaní plne úspešný, a preto by mu v zmysle predmetného zákonného ustanovenia patrila náhrada účelne vynaložených trov konania, keďže však žalovaný v konaní vznik trov nepreukázal, súd o trovách rozhodol tak, že sa mu proti žalobcovi náhrada trov konania nepriznáva.

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie žalobca prostredníctvom svojho splnomocneného zástupcu. V odvolaní vytýkal súdu, že v konaní došlo k vadám - účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, - rozhodoval vylúčený sudca, - súd I. stupňa nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav, - neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, - dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, - doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy ktoré doteraz neboli uplatnené, - rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Pokiaľ súd prejednal vec v neprítomnosti žalovaného (správne malo byť uvedené navrhovateľa - poznámka odvolacieho súdu) a jeho splnomocneného zástupcu postupujúc podľa § 101 ods. 2 O. s. p., pretože sa žalobca bez ospravedlnenia na pojednávanie nedostavil poukázal na to, že riadne a včas požiadala o zrušenie pojednávania, uviedol dôležité dôvody a predložil súdu listiny spájané s označenými dôvodmi. Súdu preto nemohol postupovať podľa § 101 ods. 2 O. s. p. a vec prejednať v jeho neprítomnosti. Ak tak spravil, odňal mu tým právo na konanie pred súdom.

Ďalej žalobca uviedol, že uskutočnil podanie (obsiahnuté v texte návrhu), ktorým upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená systémom súdneho manažmentu na prejednanie a rozhodnutie, je potrebné z konania vylúčiť. Okolnosť, že krajský súd nezhliadol v označených skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu, nič nemení na tom, že v očiach žalobcu a objektívne v očiach verejnosti nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. Je tomu tak aj preto (okrem dôvodov označených v návrhu), že rozhodnutie krajského súdu je v rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou iných krajských súdov v skutkovo a právne totožných veciach, tiež s judikatúrou Ústavného súdu SR a Európskeho súdu pre ľudské práva v oblasti zachovávanía práva na nestranný súd. Za takýchto okolností a s vedomím, že - názor krajského súdu vo veci nestrannosti pre rozpor s rozhodovacou praxou iných krajských súdov, Ústavného súdu SR

a Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu, neobstojí; - žalobca podal ústavnú sťažnosť pre porušovanie jeho práva na nestranný súd, ktorej výsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu; - nebolo a nie je prípustné, aby konanie pokračovalo ústnym pojednávaním, v ktorom vykonával úkony a rozhodoval vylúčený sudca.

Podľa žalobcu konečné (meritórne) rozhodnutie vo veci súdom (vylúčeným sudcom) neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy aj preto, že súd v rovnakom rozhodnutí rozhodol aj o zamietnutí návrhu žalobcu na prerušenie konania podľa ust. § 109 ods. 2 písm. c/ O. s. p., proti ktorému legálne pripustil odvolanie. Žalobca podáva proti rozhodnutiu o zamietnutí návrhu na prerušenie konania odvolanie, pričom v čase podania odvolania o zamietnutí návrhu nebolo právoplatne rozhodnuté o zamietnutí návrhu na prerušenie konania.

Ďalej žalobca vytykal súdu, že sa nedostatočne oboznámil s podmienkami, za ktorých je možné viesť konanie, keď ignoroval jeho žiadosť o zrušenie (odročenie) nariadeného pojednávania z dôležitého dôvodu. Súd vychádzajúc z mylného skutkového stavu bez oboznámenia sa s obsahom predloženej ústavnej sťažností nesprávne aplikoval ust. § 101 ods. 2 O. s. p. a viedol pojednávanie, na ktorom za neprítomnosti žalobcu meritórne rozhodol. V žiadosti sa pritom zdôrazňovalo, že žalobca trvá na osobnej účasti splnomocneného zástupcu na pojednávaní, avšak na takom, ktoré bude vedené nestranným sudcom na nestrannom súde.

Tiež to, že nemal možnosť vyjadriť k tvrdeniam žalovaného, z ktorých súd pri rozhodovaní vychádzal a zachytil ich aj v odôvodnení svojho rozhodnutia. Nemal možnosť sa vyjadriť ani k dôkazom, ktoré súd vykonal a založil na nich svoje rozhodnutie, navrhnúť dôkazy na podporu svojich protitvrdení. Za takejto procesnej situácie došlo k degradácii zásady kontradiktórnosti, k porušeniu práva žalobcu na súdnu ochranu, ako aj k odňatiu možnosti konať pred súdom.

V konkrétnostiach napr. žalobca uviedol, že súd sa dopustil viacerých omylov keď konštatoval, že ním namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané, avšak v odôvodnení prezentované časové úseky tomu nenasvedčujú. Zároveň považoval za potrebné uviesť, že na splnenie zákonnej lehoty, resp. na konanie bez zbytočných prieťahov a na konanie bez neodôvodnenej nečinnosti exekučného súdu je dôležité skúmať nielen samotný moment kedy exekučný súd rozhodol o poverení, ale aj moment, kedy poverenie doručil príslušnému súdnemu exekútorovi (pri rešpektovaní primeranej lehoty na doručovanie).

Vytykal súdu, že rozhodol bez toho, aby umožnil žalobcovi s cieľom ovplyvniť rozhodnutie všeobecného súdu vyjadriť sa k skutkovým a právnym otázkam veci. Žalobca ako strana konania nebol oboznámeným s obsahom dôkazov a prednesov, nemal možnosť navrhnúť dôkazy na podporu svojich protitvrdení.

K zisteniu súdu, že označené exekučné konania na súde nie sú vedené uviedol:

„1. Súd v odôvodnení svojho rozhodnutia na základe úradného záznamu to dňa 02. 10. 2012 (č. I. 7 spisu) dospel k záveru, že žalobcom označené exekučné konania, ktoré boli identifikované jeho účastníkmi, číslom poverenia, spisovou značkou súdneho exekútora a číslom zmluvy o úvere sa na Okresnom súde Michalovce nevedú.

2. Uvedený záver prvostupňového súdu je nepravdivý. Nie je známe z akého zdroja boli použité údaje do úradného záznamu, avšak nepochybné ide o nedôveryhodný zdroj.

3. S vynaložením mimoriadneho úsilia sa žalobcovi podarilo získať prvú stranu rozhodnutia Okresného súdu Michalovce v exekučnej veci vedenej v prospech žalobcu ako oprávneného a neprospech povinnej I. Q., nar. XX. XX. XXXX, číslo zmluvy o úvere 9081745, číslo poverenia 5807*023077. Na uznesení je riadne uvedená spisová značka Okresného súdu Michalovce 11Er/65/2007. Z tohto faktu je zrejmé a preukázané, že okresný súd vedie konanie, ktoré žalobca jednoznačne a nezameniteľne identifikoval vo svojej žalobe, a teda súdom vyhotovený úradný záznam popri tomto fakte neobstojí. Hoci žalobca k odvolaniu pripája len jedno rozhodnutie, je isté, že rovnaké skutkové okolnosti (t.j. reálne vedenie exekučného konania na Okresnom súde Michalovce), sú dané vo všetkých veciach označených v napadnutom rozhodnutí. Prvostupňový súd tak na základe vykonaného dokazovania dospel k nesprávnym skutkovým záverom a zároveň nevykonal navrhnuté dokazovanie.

Súd vo svojom odôvodnení tvrdí, že žalobca na súd preniesol dôkazné bremeno. Uvedené tvrdenie je zavádzajúce. Podľa ust. § 71 ods. 1 O. s. p. inter alia mal návrh na začatie konania obsahovať „označenie dôkazov, ktorých sa navrhovateľ dovoľáva“. Žalobca označil ako dôkaz súdny spis exekučného súdu. Súdny spis je fundamentálnym dôkazným prostriedkom pri posudzovaní nesprávneho úradného postupu, ktorého sa mal dopustiť všeobecný súd pri svojej činnosti. Je zrejmé, že súd prejednávajúci tento žalobný návrh, by vo veci nerozhodol skôr, ako by sa oboznámil so súdnym spisom. Je tomu tak aj preto, že súdny spis obsahuje dôkazy umožňujúce uskutočniť presnú kalkuláciu plynutia času vzhľadom k otázke dodržania zákonných lehôt súdom. Takýmito dôkazmi žalobca nedisponuje. Súdny spis je zároveň však prostriedkom, ktorý nie je spôsobilý žalobca predložiť pre objektívne a všeobecne

známe prekážky. Žalobca označením dôkazov v žiadnom prípade neprenáša dôkazné bremeno na súd (to samozrejme nie je možné), ale žalobca len žiada, aby súd v tomto konaní vykonal rozhodujúci dôkaz, t.j. oboznámenie sa s exekučným spisom (celým), pričom nie je v možnostiach žalobcu tento dôkaz súdu poskytnúť. Žalovaná (zrejme úmyselne) zamieňa pojem dôkazné bremeno s pojmom vykonávanie dôkazov. Dôkazné bremeno (dôkazná povinnosť) unesie žalobca aj v prípade, ak len označí dôkazy (ust. § 120 ods. 1 prvá veta O. s. p.) avšak vykonať dôkaz môže vždy len súd (ust. § 122 ods. 1 O. s. p.). Žalobca sa nestotožnil a nikdy nestotožní s tvrdeniami Ústavného súdu o tom, že bez označenia spisovej značky v návrhu na začatie konania (v sťažnosti) nemožno vec prejednať. Tvrdíme, že pokiaľ ide o východiská súdneho procesu spočívajúce v skutkových okolnostiach veci, vždy postačí pravdivé opísanie rozhodujúcich skutočností (ust. § 71 ods. 1 O. s. p.) a nie opísanie všetkých skutočností či skutočností, ktoré požaduje niektorý z účastníkov konania alebo sudca. Žalobca v danom prípade nevidí dôvod na postup súdu podľa ust. § 43 O. s. p. Žiadny právny predpis nevyžaduje, aby náležitou podania účastníka konania bola aj spisová značka súdneho konania. Potrebné je označiť vec, ktorej sa podanie týka (ust. § 42 ods. 3 O. s. p.), čo žalobca vykonal spôsobom, ktorý neumožňuje zámenu konania s iným konaním“.

S poukazom na vyššie uvedenú argumentáciu a vytknuté procesné chyby žiadal, aby odvolací súd zrušil rozsudok okresného súdu a vrátil vec tomuto súdu na opätovné prejednanie.

Odporca sa k odvolaniu navrhovateľa písomne nevyjadril.

Krajský súd ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O. s. p.) po zistení, že odvolanie podal včas účastník konania (§ 204 ods. 1, § 201 O. s. p.), proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 201 O. s. p.), pričom podanie opravného prostriedku nie je vylúčené ust. § 202 O. s. p., bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2, § 156 ods. 3 O. s. p.), preskúmal rozhodnutie v napadnutom rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní (§ 212 ods. 1 O. s. p.) a rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdil (§ 219 ods. 1 O. s. p.) z nasledovných dôvodov:

Vzhľadom k tomu, že odvolací súd je rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný, pri posudzovaní danej veci sa zaoberal len námietkami navrhovateľa uvedenými v odvolaní a procesným postupom prvostupňového súdu predchádzajúcim vydaniu napadnutého rozhodnutia z hľadiska, či došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

K odvolacej námietke, že súd prejednal vec v jeho neprítomnosti pričom uskutočnil podanie (obsiahnuté v texte návrhu), ktorým upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená systémom súdneho manažmentu na prejednanie a rozhodnutie je potrebné z konania vylúčiť, odvolací súd v prvom rade poukazuje na vyjadrenie žalobcu, ktorý na výzvu súdu uviedol, že námietku zaujatosti podľa § 15a ods. 1 O. s. p. okresnému súdu nepodal (č. l. 16 spisu). Zákonná sudkyňa vo veci odvolaciemu súdu vec z dôvodu zaujatosti nepredložila lebo sa necítila zaujatá, a to ani pre pomer k veci, k účastníkom konania alebo k ich zástupcom (č.l. 116 spisu).

V tejto súvislosti preto odvolací súd posúdil nedôvodnosť námietky žalobcu, že vo veci konal vylúčený sudca a uvádza, že ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku (§ 14 a nasl. O. s. p.) predstavujú výnimku z významnej ústavnej zásady, že nikto nesmie byť odňatý svojmu zákonnému sudcovi (čl. 48 ods. 1 Ústavy SR). Vzhľadom na to možno vylúčiť sudcu z prejednávania a rozhodovania pridelenej veci len celkom výnimočne a len zo skutočne závažných dôvodov, ktoré sudcovi zjavne bránia rozhodnúť v súlade so zákonom, objektívne, nezaujato a spravodlivo. Pomer k účastníkom alebo k ich zástupcom môže byť založený predovšetkým príbuzenským, či iným obdobným vzťahom, ktorému na roveň môže byť v konkrétnom prípade postavený vzťah priateľský alebo naopak nepriateľský. Teda predpokladom pre vylúčenie sudcu z prejednávania a rozhodovania veci je jeho určitý kvalifikovaný pomer k účastníkom, alebo k ich zástupcom, ktorý by mohol vzbudiť pochybnosti o jeho nezaujatosti v konkrétnom prípade. V danom prípade tieto skutočnosti zistené neboli. Samotný subjektívny názor účastníka konania, že v osobe určitého sudcu sú dané okolnosti vylučujúce ho z prejednávania a rozhodovania veci, nezakladá ešte bez ďalšieho dôvod pre legitímne obavy z jeho nestranného a nezaujatého rozhodovania. Dôvod na vylúčenie sudcu nezakladá ani skutočnosť, že sudca má prejednať a rozhodnúť vec, v ktorej žalovaným je súd, na ktorom tento sudca vykonáva súdnictvo (viď napr. uznesenie NS SR z 31. 05. 2010 sp. zn. 3Nc 14/2010). Pre účely preskúmvanej veci odvolací súd konštatuje, že dôvodom na vylúčenie sudcu nie je bez ďalšieho ani to, že vykonáva súdnictvo na súde, ktorý údajne (podľa tvrdenia žalobcu) svojím nesprávnym úradným postupom v inej právnej veci založil zodpovednosť odporcu na náhradu škody a nemajetkovej ujmy v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z.

Aplikačná prax Najvyššieho súdu SR pri zohľadnení tak subjektívneho, ako aj objektívneho hľadiska (teória zdania) sa v prevažujúcej miere prikláňa k záveru o povinnosti, ako aj požiadavke na sudcu v každej veci zachovať vecný profesionálny prístup, nadhľad, potrebnú dávku odstupu. Preto samotná skutočnosť, že predmetom konania je nesprávny úradný postup, na ktorom sudca vykonával svoju funkciu, pričom tento nebol zákonným sudcom v exekučnej veci, v ktorej malo dôjsť k nesprávnemu úradnému postupu, nezakladá pomer k veci.

Pokiaľ ide o ďalšie odvolacie námietky, že súd sa podľa žalobcu nedostatočne oboznámil s podmienkami za ktorých je možné viesť konanie, keď ignoroval jeho žiadosť o zrušenie (odročenie) nariadeného pojednávania z dôležitého dôvodu, že súd vychádzajúc z mylného skutkového stavu bez oboznámenia sa s obsahom predloženej ústavnej sťažnosti nesprávne aplikoval ust. § 101 ods. 2 O. s. p. a viedol pojednávanie na ktorom za neprítomnosti žalobcu meritórne rozhodol (v žiadosti sa pritom zdôrazňovalo, že žalobca trvá na osobnej účasti splnomocneného zástupcu na pojednávaní, avšak na takom, ktoré bude vedené nestranným sudcom na nestrannom súde) a k tvrdeniu, že nemal možnosť sa vyjadriť k tvrdeniam žalovaného, z ktorých súd pri svojom rozhodovaní vychádzal a zachytil ich aj v odôvodnení svojho rozhodnutia, že nemal možnosť sa vyjadriť ani k dôkazom, ktoré súd vykonal a založil na nich svoje rozhodnutie a že za takejto procesnej situácie došlo k degradácii zásady kontradiktórnosti, k porušeniu práva žalobcu na súdnu ochranu, ako aj k odňatiu jeho možnosti konať pred súdom, odvolací súd k týmto uvádza:

K odvolaciemu dôvodu, že neboli splnené podmienky pre konanie podľa § 101 ods. 2 O. s. p. je potrebné uviesť, že prvostupňový súd nariadil pojednávanie na deň 26. 02. 2014. Splnomocnený zástupca žalobcu a žalobca predvolanie prevzali dňa 20. 01. 2014 (č. I. 166 spisu). Z obsahu spisu okresného súdu nevyplýva, že by žalobca požiadal o odročenie pojednávania. Tým, že sa na pojednávanie žalobca ani jeho zástupca nedostavili potom neobstojí jeho námietka, že okresný súd vo veci rozhodol bez toho, aby mu umožnil vyjadriť sa ku skutkovým a právnym otázkam veci a odvolací súd konštatuje, že boli v zmysle ust. § 101 ods. 2 O. s. p. splnené všetky predpoklady na prejednanie veci bez prítomnosti žalobcu a jeho splnomocneného zástupcu. Pokiaľ okresný súd vec na pojednávaní dňa 26. 02. 2014 prejednal a o nej rozhodol, neodňal tým žalobca možnosť konať pred súdom, nakoľko sa tejto možnosti sám zbavil tým, že sa na pojednávanie nedostavil, hoci bol na pojednávanie včas predvolaný viac ako 5 dní pred termínom pojednávania (§ 115 ods. 2 O. s. p.). Tým si žalobca a jeho splnomocnený zástupca sami zmarili možnosť realizovať na pojednávaní svoje procesné oprávnenia, a to najmä možnosť navrhovať dôkazy, vyjadrovať sa k vykonaným dôkazom a tvrdeniam protistrany, právo na poučenia v zmysle ust. § 118 ods. 2 O. s. p. ako aj v zmysle ust. § 120 ods. 4 O. s. p., ktoré sa realizujú spravidla na pojednávaní (vo vzťahu k prítomným účastníkom).

Podľa žalobcu konečné (meritórne) rozhodnutie vo veci súdom (vylúčeným sudcom) neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy aj preto, že súd v rovnakom rozhodnutí rozhodol aj o zamietnutí návrhu žalobcu na prerušenie konania podľa ust. § 109 ods. 2 písm. c/ O. s. p., proti ktorému legálne pripustil odvolanie. Táto námietka žalobcu je nepravdivá, nakoľko z obsahu zápisnice o pojednávaní zo dňa 26. 02. 2014, na ktorom bol vyhlásený rozsudok vo veci samej, nevyplýva žalobcom tvrdená skutočnosť. Okresný súd na označenom pojednávaní nerozhodol o návrhu žalobcu na prerušenie konania lebo žalobca v prejednávanej veci takýto návrh ani nepodal.

Námietka žalobcu, že okresný súd pri svojom rozhodnutí vychádzal z tvrdení žalovaného, ku ktorým nemal možnosť vyjadriť sa, je nedôvodná. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že žaloba žalobcu bola zamietnutá preto, že skutok v dôsledku ktorého mala vzniknúť žalobcovi škoda a nemajetková ujma sa na Okresnom súde Martin nikdy nestal. Inak povedané pre nepreukázanie nesprávneho úradného postupu v dôsledku ktorého mala žalobcovi vzniknúť škoda.

Okresný súd preto v danom prípade vykonal tiež dokazovanie náležitým spôsobom a v potrebnom rozsahu, spôsobom plne zodpovedajúcim kontradiktórnosti sporového konania umožnil účastníkom realizáciu ich procesných práv a preto postupom okresného súdu nedošlo k odňatiu práva navrhovateľa konať pred súdom.

Preskúmaním meritórneho rozhodnutia okresný súd podľa odvolacieho súdu vykonal vo veci dostatočné dokazovanie pre zistenie či sa na Okresnom súde Martin viedlo pod sp. zn. EX 14275/2011 exekučné konanie proti povinnému D. B., naS.. Žalobca v tomto smere nepredložil žiaden dôkaz aj keď ho

okresný súd k tomu vyzýval (č.l. 10, 25 spisu) poukazujúc hlavne na právny vzťah s exekútorom od ktorého si kópiu rozhodnutia môže vyžiadať. Na výzvy súdu síce žalobca odpovedal ale nie k obsahu toho čo bolo súdom požadované. Dokazovanie vykonával aj samotný okresný súd (č.l. 6 p.v., 28, 167 spisu). V dôsledku nepreukázania konania preto podľa odvolacieho súdu správne žalobu zamietol. Inak povedané, prvostupňový súd v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre posúdenie danej veci, vec správne rozhodol a svoje rozhodnutie odôvodnil s poukazom na ust. § 157 ods. 2 O. s. p. Pokiaľ ide o odvolanie žalobcu podľa odvolacieho súdu dôvody v tejto časti nekorešponujú s daným prípadom. Žalobca v ňom totiž uvádza konanie pred Okresným súdom Michalovce a označuje ako povinnú I. Q., čiže iný súd a inú povinnú osobu ako sú vyššie uvedené.

Vzhľadom k týmto skutočnostiam odvolací súd rozsudok okresného súdu vrátane výroku o trovách konania ako vecne správny potvrdil.

O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa ust. § 142 ods. 1 O. s. p. v spojení s ust. § 224 ods. 1 O. s. p. V odvolacom konaní bol úspešný žalovaný, ktorý si však náhradu trov odvolacieho konania postupom podľa § 151 ods. 1 O. s. p. neuplatnil a ani z obsahu spisu nevyplýva, že by mu tieto boli vznikli. Odvolací súd preto rozhodol, že žalovanému náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v senáte pomerom 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.